Mimmiliigalainen seurasi mua ja hämärällä alakoulun pihalla, sen rahi-sevalla soralla, sai kiinni. Se kävi käsiksi, sillä sanat, korvaani pubin tungoksessa huudetut, musiikin pauhatessa ja humalaisten mölistessä, eivät olleet minuun tehonneet. Kello oli ollut silloin jo paljon ja kaikki pubissa tolkuttomasti humalas-sa. Kaivattiin jatkoa kapakkamenolle, etsittiin panoseuraa tai jos ei löy-tyisi, kelpaisi: lisää humalaa ja enemmän mölinää. Minullakin oli sillä hetkellä suunnitelmia, yksi pitkä piikkitissi pyöri yksin, keskinkertainen, olin sitä joskus ajanut ja mietin juuri pitäisikö edetä asiassa. Äkkiä joku pöydästä oli tajunnut, että joulu oli sinä päivänä kauempa-na kuin koko vuonna. Pauli oli sen kunniaksi esittänyt kappaleen Kulkuset. Pauli oli laulanut: Chingel bells, chingel bells, chingel all to way. Ennen kuin kukaan ehti sanoa mitään, Pauli kertoi, että oli laulanut kiinaksi, että osasi kiinaa, vaikka ei osannut laulaa. Siitä oli pöydässä alkanut väittely puolesta ja vastaan. Minusta c ja h kirjainten käyttö Paulin tavalla, loi kivan kinuskivaikutelman, vaikka tietenkin Pauli puhui paskaa, mutta sehän oli tarkoituskin. Juuri silloin Mimmiliigalainen oli ängennyt viereeni, puristanut kaulasta painiotteella ja kailottanut: – Onneksi olkoon isä! Älähdin heti: – En varmaan oo, on ollu muitakin. Olen nopean toiminnan joukkoja, mulla on vaan on tai off. Olin heti napannut takkini naulakosta ja häipynyt. Mimmiliigalainen ei kuitenkaan ollut luovuttanut. – Kyllä nainen tietää, Mimmiliigalainen huusi mulle alakoulun pihalla. Pihan hämärässä näin sen pulleat lapsenkasvot, ne olivat kuin sen pakarat, pyöreät ja vihaiset. Laitoin heti: – Kyllä ne kokeetkin tietää. Mimmiliigalainen pillastui ja kävi päälle, töni mua hartioista niin, että jouduin perääntymään. Koulun pihalle oli ajettu uutta soraa ja jalkani liukuivat sen tönäisyjen voimasta, että se oli vahva. Mimmiliigalaisen hyökkäsi, mä väistin ruumiilla ja kiersin sanoissa, mutta se tuli vaan, kuin puolustusta murtava hyökkääjä. Mielessäni pysyin tiukkana. Näin sen epätoivon, sen naama väreili kahden ilmeen välillä, se olisi halunnut hymyillä, olla mulle, mutta ensin sen täytyisi saada mut myöntämään. Hyökkäys, torjunta ja kaksi askelta taaksepäin, niin me liikuimme pi-han halki. Olin kyllä laskenut sen sisään. Oltiin Mimmiliigalaisen kanssa talvella, jollain jatkoilla, sattumalta nukahdettu samaan sohvaan. Myöhemmin yöllä se oli laskenut tiukat farkkunsa polviin ja olin pistänyt sitä takaapäin. Se oli ollut sellaista tavan vuoksi nykimistä, joka vasta ennen loppua oli alkanut tuntumaan miltä pitää ja ollut nopeasti ohi – housut ylös. Se oli tapahtunut jotenkin niin, että arvasin muitakin olleen. Mimmiliigalainen ei kuunnellut mitään, vaan jatkoi hyökkäystä. Aloin väsyä. Metri metriltä alkoi tuntua, että tän täytyy loppua. Mietin, mikä saisi sen lopettamaan hyökkäykset, vaikka mitään en kyllä myöntäisi. Äkkiä näin mielessäni Mimmiliigalaisen ja sen tamperelaisen kaverin koulusta, Makepeacin. Mimmiliigalainen kertoo sille, että on palanut pohjaan ja toukka, se kasvaa jo lyllerön sisällä. Sitten ne keksii yhdes-sä, valitaan sille sopiva isukki ja ne valitsee, mut. Oon pysynyt rauhallisena, mutta silloin tunnen kuinka käämi alkaa kärytä. Ajatus, että ne suunnitteli tän, lataa mut apinanraivolla ja Mimmiliigalaisen töniminen, se sytyttää nallin. Karjun sisälläni: perkeleen, perkeleen, perkele, mähän lopetan tän. Kaikki ajatukseni ovat poissa, jäljellä oli vain teko. Ajattelen: nyt. Havahduimme kumpikin samalla hetkellä valoon, jossa näimme toi-semme selvästi. Olimme pihan toisella puolella, koulun ohi kulkevan kadun katuvalot näyttivät meidät äkkiä selvästi ja palauttivat samalla maailman ympärillemme. Näin, että Mimmiliigalaisen voimat olivat lopussa, sen kädet riippuivat voimattomina pötköinä ja sen katse, surullisen vanhuksen. Mimmiliiga-lainen seisoi ihan mun edessä, mutta ei jaksanut enää edes kohottaa käsiään. Katulampusta heijastui valoa Mimmiliigalaisen silmiin ja sen katseesta näin hetken, miten se näki mut. Olin sen silmissä rujo ja vääristynyt, kuin sulanut ihmisen torso. Kävellessäni kotiin huomaan äkkiä olevani sievästi kännissä. Olin nähnyt Mimmiliigalaisen silmistä myös, että se ei ollut itsekään ollut varma. Sen olisi pitänyt saada mut myöntämään.

Olin kännissä ja niin helpottunut, that’s it. Äkkiä olin naurahtanut, koska pienen hetken olin tuntenut halua lohduttaa Mimmiliigalaista, jotenkin. Täysin mahdoton ajatus.